

Suurjuhla.

Suomen Kommunistinen Puolue järjesti Messuhallissa suurjuhlan helsinkiläiselle yleisölle Punaisen Armeijan 27-vuotispäivän kunniaksi. Juhla muodotui erääksi talvikautemme arvokkaimmista. Suuri halli oli viimeistä sijaa myöten täynnä juhlatunnelmaista yleisöä, Neuvostoliiton punaiset liput ja Suomen sinivalkoiset viirit koristivat esiintymislavaa. Parvekkeen reunaan oli laadittu tunnuksia Punaisen Armeijan kulttuurimerkityksestä, ja lavan yläpuolella oli Punaisen Armeijan suurten johtajien, Stalinin, Voroshilovin ja Frunsen kuvat. Puhujalavan fasadissa oli tämän voittoisan armeijan suuren luojan, Wladimir Leninin kasvat.

Ohjelma juhlassa oli erittäin valikoitua ja antoi juhla-kulttuurisesti paljon uutta helsinkiläiselle yleisölle. Meillä saa harvoin istua juhlassa, jonka ohjelma samalla kertaa on niin täysipainoista ja kantaa kuitenkin tyypillisen kansanjuhlan leimaa.

JUHLAN AVAJAISET.

Pioneerien kunniakujaa myöten saapuivat juhla-vieraat, komissionin jäsenet, juhlapaikalle. Sen jälkeen kajahtivat Maamme-laulun ja Neuvostoliiton hymnin sävelet Kullervo-kuoron ja torvisoittokunnan esittäminä.

Juhlan avajaispuheen piti Veikko Sippola.

Puhuja loi aluksi katsauksen Punaisen Armeijan mainehikkaaseen historiaan vallankumouksen voittojen turvaamisessa. Hän esitteli niitä Neuvostoliiton olemassaololle niin ratkaisevia taisteluja, joissa Stalin oli johtanut armeijan voitosta voittoon siten turvaten alkavan sosialistisen maan kehityksen,

Sen jälkeen puhuja lausui:

— »Nykyinen, hitleriläisen rosvovaltion aloittama sota muodostaa uuden loistavan vaiheen Punaisen Armeijan historiassa. Fascistinen Saksa liittolaisineen ei antanut Neuvostoliiton rauhassa rakentaa sosialismia. Ne eivät voineet sallia Neuvostoliiton, maailman demokraattisimman valtion, olemassaoloa. Hitleriläinen Saksa on juopunut helpoista voitoista lännessä ja kuvitteli voittavansa yhtä helposti idässä. Mutta Hitlerin julistukseen, että maailmassa ei ole armeijaa, joka voisi vastustaa Saksan sotajoukkoja, on historia antanut lahjomattoman vastauksensa. Maailmassa löytyi sittenkin sellainen armeija, joka ei kyennyt vain vastustamaan, vaan vieläpä murskasi Saksan armeijan ja Hitlerin herruusunelmat. Sellainen armeija oli Punainen Armeija.

Koko neuvostokansa nousi kuin yksi mies puolustamaan sosialistista, demokraattista isänmaataan. Sellaista yksimielisyyttä ja sankaruutta, mitä sosialismin maan eri kansat ovat osoittaneet tässä taiste-

lussa hitleriläisen rosvoarmeijan tuhoamiseksi, ei maailma ole ennen nähnyt.

Punainen Armeija on vapauttanut suurimman osan Euroopan kansoista fascistisista sortajista. Hitleriläiset pedot lähtivät hyökkäyssotaan tuhotakseen demokratian maailmasta ja ennen kaikkea sosialistisen demokratian. Mutta historian pyörää he eivät kuitenkaan ole voineet kääntää. Eivät pelkät aseet ratkaise taistelua, vaan ennen kaikkea ihmiset ja se asia, minkä puolesta he taistelevat. Neuvostokansat taistelivat ei ainoastaan oman, vaan koko ihmiskunnan onnen ja tulevaisuuden puolesta. Se asia, minkä puolesta Punainen Armeija taistelee, antoi sille voiman, joka teki siitä voittamattoman armeijan.

Se ihminen, joka takoo Neuvostoliiton kansat rau-dan lujaksi, yhtenäiseksi, voittamatomaksi voimaksi, jonka poliittinen ja sotilaallinen nerokkuus johti tuhoon fascistisen hyökkäysaallon Euroopassa; se ihminen, joka on johtanut Punaisen Armeijan voitosta voittoon aina fasiistisen pesäpaikan tuhoamiseen saakka Berlinissä, se ihminen, jonka viisautta ja nerokkuutta Euroopan kansat saavat kiittää kulttuurinsa ja demokratiansa uudestisyntymisestä, se ihminen on Neuvostoliiton marsalkka Josef Vissarianovitsh Stalin.

Punaista Armeijaa ja marsalkka Stalinia saavat myös Suomen kansan demokraattiset voimat kiittää vapautumisestaan fascismista, saavat kiittää demokraattisista vapauksista, joista Suomen kansa ensimmäisen kerran itsenäisyytensä aikana saa nauttia.

Tässä mielessä lausunTeidät Suomen Kommunistisen Puolueen Uudenmaan Piirikomitean ja Helsingin Piirikomiteari puolesta tervetulleiksi tähän Punaisen Armeijan perustamisen 27-vuotisjuhlaan.

Kolminkertainen hurraa sankarilliselle Punaiselle Armeijalle ja sen nerokkaalle johtajalle Neuvostoliiton marsalkalle Stalinille!

Oopperan lapsibaletin ja akrobaattipari Kakso-sen—Lempisen esitysten jälkeen astui puhujapaikalle

SKP:n puheenjohtaja Aimo Aaltonen,

jonka puheen julkaisemme kokonaisuudessaan toisessa paikassa lehteämme.

Neuvostotaiteilijoiden ja Baltian Punaisen Lipun Laivasto-orkesterin esitykset

muodostuivat illan huippukohdaksi. Pianisti Serebrjakov esitti muutamia esitti muutamia musiikkinumeroita, jotka samoin kuin bassobarytoni Jeshuginin pianisti Davydovan säestämänä esittämät laulutkin saivat osakseen valtavan suosion.

Tanssijapari Dudinskaja-Kaplanin balettiesitys valloitti yleisön täydellisesti. Suosiota sai osakseen myös Mlasevitsh—Radlinski-parin akrobaattitanssiesitykset.

Nuoren juhlayleisön sai jazzorkesberi lumoihinsa. Johtaja Minhinin johdolla suoritti se esityksiä, jotka meillä ovat aivan ennen kuulumattomia. Orkesterin solisteina esiintyivät Njesterova, Kurdshin ja Orlov, jotka eloisuudellaan ja ilmehikkyydellään saivat suuren suosion osakseen.

Monipuolinen ja antoisa ilta päättyi yleiseen tanssiin.

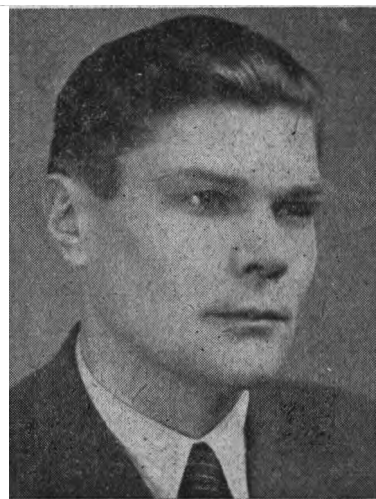
Ei löydy sellaista voimaa, joka voisi kukistaa mahtavaa neuvostovaltiota.

SKP:n eduskuntaehdokas

Puoluesihteeri

Aimo Aaltosen

puhe Puna-Armeijan vuosipäivän
juhlassa Messuhallissa.

Kunnioitettavat Punaisen Armeijan edustajat!

Hyvät työläistoverit!

Arvoisat juhlavieraat!

Kansalaissodan tulessa ja myrskyssä — leniniläis-stalinilaisen, bolshevistisen puolueen johdolla — syntyi, vahvistui ja karaistui kansanarmeija — Punainen Armeija, jota edistyksen ystävät ja puolustajat maailman kaikilla ääriillä nyt juhlivat *vapauttaja-armeijanaan*.

Turhaan etsimme historiasta esimerkkiä, jolloin jonkun maan armeija olisi voittanut — ei vain vastustajaansa taistelukentällä, vaan myöskin laajojen kansankerrosten, kansallisuuksien ja kokonaisten kansojen suuren enemmistön myötätunnon ja rakkauden. — Punainen Armeija on sen tehnyt. Suuren, sosialistisen maan kansa — neuvostokansa — sen uljas armeija, on tehnyt ihmiskunnalle palveluksen, jonka syvyyttä ja kantavuutta tuskin vielä jaksamme täysin tajuta. Sotavuosien ankara kokemuksen koulu on säälimättä ravistanut ihmiset hereille näkemään, minkälaisen hirvittävän kuilun partaalle olimme joutuneet. Fascististen rosvoloumojen fanaattinen vimma, tuhota, tappaa ja hävittää kaikki tieltään, on nostattanut valtavan edityksellisten voimien vapausliikkeen uhkaa-

vaa taantumusta vastaan. Fascismin voitto olisi merkinnyt avoimen väkivaltakomennon pystyttämistä kaikkialle — vainon, riiston ja sarron rajatonta harjoittamista köyhiä ja alistettuja kohtaan. Se olisi merkinnyt kaikkien niiden, mittasuhteiltaan valtaviin tulosten hävittämistä, jotka neuvostokansa oli sosialismin rakennustyössä saavuttanut. Näitä näkökohtia vasten saatamme aavistaa sen palveluksen suuruuden, jonka neuvostokansa on ihmiskunnalle tehnyt ja joka nyt yleisesti tunnustetaan.

Imperialistinen rosvohyökkäys, interventio, ja ankara kansalaissota

vahvisti käytännössä marxilais-leniniläisen teorian välttämättömyydestä puolustaa vallankumousta aseistetuin voimin. Nuori neuvostovalta teki kaikkensa saadakseen rauhassa ryhtyä rakentamaan uutta yhteiskuntaa, mutta kokemus opetti, että varmin rauhanpolitiikan tae on voimakas kansanarmeija. Vallankumoukselle vihamielisen kapitalismin ympäröimänä oli pak-

ko luoda sellainen asemahti, joka pitää loitolla ahnaat rosvolaumat ja joka tarvittaessa pystyy lyömään maahantunkeutujat. Leninin sanat: »Jos meidän rauhallista rakennustyötämme lakkaamatta häiritään, niin me nostatamme yleiskansallisen sodan, ja silloin ne, jotka ovat osallistuneet seikkailuun ja rosvouksiin tulevat loppuun asti lyödyksi», ovat täsmälleen toteutuneet. Vihollisen epätoivoiset yritykset tuhota nuori neuvostovalta kilpistyivät neuvostokansan uhrautuvan, vertaansa vailla olevan joukkosankaruuden edessä. Leninin ja Stalinin johdolla, uskomattomin ponnistuksin, nälkää ja kylmää kokiens murskasi neuvostojen maa vastavallankumouksen ja heitti maahantunkeutujat rajojensa taakse.

Tietoisuus säännöllisen armeijan ja koko kansan puolustuskuntoisuuden välttämättömyydestä

on kannustanut neuvostokansaa uhraamaan paljon itsenäisyytensä ja riippumattomuutensa turvaamiseksi. Punaisesta Armeijasta tuli kansan lempilapsi, sen arvovalta kansan silmissä on mittaamaton ja eikä toisin voi ollakaan — pnhan se samaa verta ja lihaa kuin kansa. Ei mikään voi olla korkeampaa neuvostopatriotille kuin huolenpito Punaisesta Armeijasta. Rakentaessaan maansa kaikkein edistyksellisemmäksi, mahtavaksi, sosialistiseksi suurvallaksi, neuvostokansa ei hetkeksikään heittäytynyt huolettomaksi maansa puolustuskysymyksessä. Syvä rakkaus isänmaahan, jonka he olivat pelastaneet imperialistien kynsistä, maahan, josta oli hävitetty riisto ja sorto, maahan, jonka suurista saavutuksista he saattoivat olla ylpeitä, innoitti heitä uhrauksiin ja ponnistuksiin saavutustensa turvaamiseksi. Stalin on luonnehtinut neuvostopatriotismin perustan seuraavasti: »Nykyajan neuvostoyhteiskunnan erikoisuus, joka erottaa sen mistä kapitalistiyhteiskunnasta tahansa, on se, että siinä ei ole enää toisilleen vastakkaisia, vihamielisiä luokkia. Riistäjäluokat on hävitetty ja työläiset, talonpojat sekä intelligensit, jotka muodostavat neuvostoyhteiskunnan, elävät ja työskentelevät ystävällisen yhteistyön pohjalla. Samaan aikaan kun kapitalistista yhteiskuntaa raastavat sovittamattomat ristiriidat työläisten ja kapitalistien välillä, talonpoikain ja tilanomistajain välillä, mistä on seurauksena tuon yhteiskunnan aseman epävakaisuus, ei neuvostoyhteiskunta, joka on vapautunut riiston ikeestä, tunne sellaisia ristiriitoja, siellä ei ole luokkien välisiä yhteentörmäyksiä, siellä vallit-

see ystävällinen yhteistoiminta työläisten, talonpoikien ja intelligenssian välillä. Tämän yhteenkuuluvaisuuden pohjalla ovatkin kehittyneet sellaiset liikkeellepanevat voimat kuin neuvostoyhteiskunnan moraalinen ja poliittinen yhtenäisyys, Neuvostoliiton kansojen ystävyys, neuvostopatriotismi.»

Mitenkä kansa voisi olla rakastamatta maataan, jossa se on itse isäntänä luoden uutta ja onnellista elämää itselleen ja tuleville sukupolville. Sellaista maata, sellaista kansaa ihailee ja rakastaa jokainen todellinen edistyksen ystävä.

Neuvostoliiton ponnistelut pysyttääkseen maansa sodan ulkopuolella

eivät onnistuneet. Saksan ja Neuvostoliiton välisestä hyökkäämättömyyssopimuksesta huolimatta tunkeutuivat natsi-Saksan ja sen liittolaisten rosvolaumat neuvostomaan kamaralle tarkoituksella anastaa sen rikkauudet ja alistaa sen kansat orjuuteen. Saksalaiset fascistit, »Uuden Euroopan» luoja, uskoivat voivansa yllättää neuvostokansan ja murskata sen ennen kuin suuri maa on ehtinyt koota voimansa vastaiskuun. Tapahtumain kulku on osoittanut, kuinka perin pohjin heidän laskelmansa ovat pettäneet. »Pyhästä ristirekkestä» muodostui kirjaimellisesti ristiretki: Neuvostomaan laajoilla lakeuksilla, metsissä ja soilla, saivat ristinsä lukemattomat saksalaiset, romanialaiset, unkarilaiset, suomalaiset ym. maiden työläiset ja talonpojat, joiden pöyhkeilevät fyrrerit olivat johtaneet heidät kuolemaan taantumuksellisen fascistikomennon puolesta — sosialismin maata vastaan. Sosialismin maata eivät fascistibarbaarit voineet yllättää. Puolueensa johdolla maa oli valmistautunut tällaiseen hyökkäykseen. Suuren maan mobilisointi otti oman aikansa, joka selittää hyökkääjän alkumenestyksen, mutta noiden alkumenestysten hintana oli myöskin niskanikamien murtuminen hyökkääjältä. Ja laskettuaan kerran savijalkansa arjalaiselle niskalle, on jättiläinen pitänyt myöskin huolen siitä, ettei sitä ole otettu hetkeksikään pois.

Saksan armeija osoittautui voimakkaaksi

tässä sodassa. Sillä oli vasallivaltioiden huomattavien reservien lisäksi suuret traditiot, perusteelliset sotilaalliset kokemukset, lukuisa upseerikunta. Punaisella Armeijalla ei ollut sodan alussa sellaista kokemusta nykyaikaisessa sodassa. Mutta se on laadullisesti sellainen, jota ei ole, eikä voi olla mikään muu armeija. Punainen

Armeija muodostuu sosialistisen maan kasva-teista, ihmisistä, jotka omaavat sosialistisen maailmankatsomuksen ja jotka ovat uuden elämän rakennustyössä oppineet rohkeasti kohtaa-maan vaikeudet. Puolue on opettanut heidät tehtaissa, kolhooseissa ja opistoissa pelottomiksi ja päättäväisiksi taistelijoiksi, ihmisiksi, joille mikään ei ole mahdotonta eikä saavuttamatonta, jotka ovat valmiita murskaamaan esteet, tuntematta kauhua vihollisen edessä. Tämä selittää sen, miksi Punainen Armeija lyhyessä ajassa voimassa ja sotataidossa yllätti vihollisen.

Punainen Armeija on pystynyt suorittamaan suuren tehtävänsä

siksi, että sillä on ollut takanaan maan järkkymätön tuki. Se voima, joka on johtanut neuvostokansan rakentamaan mahtavat tuotantolaitokset, suorittamaan valtavan uudistuksen maataloudessa. Kohottamaan uuden, ennentunte-mattoman kulttuurin, se voima on tullut esille myöskin aseellisessa taistelussa vihollista vastaan. *Neuvostoliiton koko kansa on keskittänyt voimansa sodan voittamiseksi.* Sotateollisuuden, maatalouden ja kuljetuslaitoksen alalla on saavutettu suuria voittoja. Varsinkin alkuaikojen suurista vaikeuksista huolimatta on sotateollisuus lakkaamatta parantunut ja tehostunut. Kuljetuslaitoksensa kyvykkyydellä on Neuvostoliitto ällistyttänyt liittolaisensakin. Sodan alussa suoritettu suurisuuntainen teollisuuden evakuointi Uralin taakse on mainittu historian ihmetekona. Maataloustuotannon alalla on samoin saavutettu tuloksia, joita missään muualla ei ole osattu kuvitellakaan.

Työläiset tehtaissa, kolhoosilaiset pelloilla, tieteiden ja taiteiden työntekijät

— kaikki suuren neuvostoperheen jäsenet antavat kaikkensa valtiolle, joka on kohottanut kurjuudesta kokonaiset kansat, antanut heidän elämälleen uuden sisällön, avannut uudet, huimaavat näköalat ihmiskunnan valoisasta ja hyvästä tulevaisuudesta. Historia ei tunne esimerkkiä, että jokin kansa olisi sellaisella alttiudella, sellaisella innostuksella ja niin syvällisellä tietoisuudella taistellut isänmaansa puolesta kuin neuvostokansa nykyisessä isänmaallisessa sodassa. *Ei löydy sellaista voimaa, joka voisi kukaistaa mahtavaa neuvostovaltiota.*

Neuvostoliiton voitollisen taistelun yhtenä ratkaisevana tekijänä on ollut oikean kansallisuuspolitiikan harjoittaminen.

Stalin sanoo: »Neuvostopatriotismin voima ei johdu rotuennakkoluuloista, vaan kansan syvästä isänmaanrakkaudesta, kaikkien maassamme asuvien kansakuntiin kuuluvien työläisten veljellisestä yhteistyöstä. Neuvostoliitto ei synnytä hajaannusta kansojensa välillä, vaan solmiaa ne lujemmin yhteen. Samalla Neuvostoliitto kunnioittaa rajojensa ulkopuolella asuvien kansojen oikeuksia ja riippumattomuutta ja on aina osoittanut olevansa valmis elämään rauhassa ja ystävyydessä naapurimaittensa kanssa. Tässä on perusta meidän lujittuneille siteillemme kaikkiin rauhaarakastaviin kansoihin».

Suomen vallanpitäjät ovat saaneet koko itsenäisyytemme ajan kaikki keinoin jarruttaa ja vaikeuttaa neuvostokansan suurta kamppailua.

Meidän on häpeällä tunnustettava, että Suomen vallanpitäjät ovat saaneet koko itsenäisyytemme ajan — itsenäisyyden, jonka antoi vapaasta tahdosta Neuvostoliitto — kaikki keinoin jarruttaa ja vaikeuttaa neuvostokansan suurta kamppailua ihmiskunnan onnellisen tulevaisuuden puolesta. Suurpääoman itsekkään saaliin-himon takia on kansamme johdettu onnettomiin sotiin vapauden ja edistyksen tienraivaajia vastaan. Itsenäisyytemme historian alkulehdet ovat lähtemättömästi tahratut kansojen vapauden esitaistelijoiden verellä. Mikään muu kuin sosialismin maa ei olisi kaiken tapahtuneen jälkeen kohdellut meitä näin lempeästi. Muistutamme siitä, mitä teki ristiretki-aseveli Pohjolaassa palkkioksi siitä aseveljeydestä, jonka koitoiset fyrrerimme olivat, vastoin kansan tahtoa solmineet natsi-Saksan kanssa. Vieläkään eivät maamme taantumukselliset piirit ole lakanneet hautomasta revanschiajatusta. Vielä elätellään toiveajattelua liittoutuneitten keskeisistä ristiriidoista. Erinomaisen maaperän tällaiselle propagandalle antaa vääriä suhtautuminen rikolliisiin sodan järjestäjiin. Kun kaikissa muissa maissa on pidetty selviönä sotasyllisten edesvastuuseen saattamista ja käytännössä ryhdytty sitä myöskin toteuttamaan, niin meillä oikeisto, sos.demejä myöten, on kiirehtinyt selittämään, että suomalaisen oikeustajunnan mukaan mitään rikosta, josta voitaisiin asettaa edesvastuuseen, ei ole tapahtunutkaan. Ja kaiken lisäksi on häikäilemättä selitetty, että siinä tapauksessa koko

Jatk. s.;lla 27.

Jatk. s:lta 7.

Ei löydy sellaista ...

kansa olisi syyllinen, sillä olihan kansa mukana sodassa. Tämä on avointa sotapolitiikan puolustelua ja merkitsee käytännössä maaperän muokkaamista uudelle sodalle. Kansamme oikeustajunta ei tällaista hyväksy. Uhkaava onnettomuus on ajoissa estettävä.

Krimin konferenssi

murskasi hitleriläisten toiveet konfliktiin johtavista erimielisyyksistä liittoutuneitten kesken. Siellä sinetöitiin lopullinen suunnitelma sodan pikaisesta lopettamisesta ja yhteistoiminnasta saksalaisen natsismin ja militarismin juuriaan myöten hävittämiseksi sekä kansainvälisen turvallisuuden järjestämiseksi. Konferenssin päätökset kuvastavat Neuvostoliiton pyrkimystä luoda edellytykset kansojen rauhallisille ja ystävällisille suhteille. Toisaalta ne kuvastavat Neuvostoliiton mahdin ja vaikutusvallan suurta lisääntymistä. Myöskin täällä on osattava tehdä asioista lopullisesti oikeat johtopäätökset. On rohkeasti suoritettava parantavia leikkauksia luodaksemme tästä karusta maasta viihtyisemmän ja turvallisemman olinpaikan. Mahtava Neuvostoliitto on ojentanut meille ystävän käden. Tarttukaamme siihen vilpittömin mielin. Olemme viimeaikoina saaneet nähdä ja kokea, miten suurimerkitykselistä ja hedelmällistä on olla kiinteässä vuorovaikutuksessa suuren, sosialistisen maan kanssa.

Sydämelliset kiitoksemme ja onnittelumme seitsemänkolmattavuotiaalle Punaiselle Armeijalle!

Eläköön Punainen Armeija — Vapauttaja-armeija!

Eläköön Neuvostoliiton bolshevistinen puolue ja sen mainehikas johtaja, marsalkka STALIN!